

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/69/2022
Identifikačné číslo spisu:	4115011066
Dátum vydania rozhodnutia:	27.09.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:4115011066.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom 27. septembra 2023 v Bratislave v trestnej veci obvineného V. N. pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b), ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a iné, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/27/2020, z 11. júna 2020 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného V. N. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nitra, sp. zn. 2T/104/2015, z 30. októbra 2019 bol, spolu s inými obžalovanými, obvinený V. N. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v jednočinnom súbehu s trestným činom porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

Trestný čin mal spáchať na tom skutkovom základe, ako je uvedený vo výrokovej časti rozsudku.

Za to bol V. N. uložený podľa § 234 ods. 3, § 35 ods. 2, ods. 3, § 40 ods. 1, ods. 5 písm. b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. zaradený do druhej nápravnovýchovej skupiny.

Podľa § 35 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. bol zároveň zrušený výrok o treste uložený obvinenému rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 3T/105/2006, z 12. decembra 2016, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd rozhodujúci na podklade odvolania prokurátora rozhodol rozsudkom, sp. zn. 4To/27/2020, z 11. júna 2020 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil v napadnutom rozsudku vo vzťahu (aj) k obvinenému V. N. výrok o treste. Podľa § 322

ods. 3 Trestného poriadku obvinenému následne uložil podľa § 234 ods. 3, § 35 ods. 2, ods. 3, § 40 ods. 1, ods. 5 písm. b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. zaradený do druhej nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 35 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. bol zároveň zrušený výrok o treste uložený obvinenému rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 3T/105/2006, z 12. decembra 2016 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Obvinený V. N. podal prostredníctvom obhajcu proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, a to s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu]. Z obsahu dovolania je zrejmé, že je rozsudok odvolacieho súdu je napádaný len čo do výroku o treste.

V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom obvinený uviedol, že keďže pred súdom prvého stupňa urobil vyhlásenie o svojej vine, ktoré bolo prijaté, podáva dovolanie len z označeného dôvodu.

V dovolaní ďalej namietol, že verejné zasadnutie odvolacieho súdu bolo vykonané bez prítomnosti obžalovaných, pričom on ako jeden z obžalovaných na takýto postup nedal súhlas. Podľa § 293 ods. 6 Trestného poriadku nemožno v prípade povinnej obhajoby vykonať verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného. Na tomto verejnom zasadnutí nebola prítomná ani jeho ustanovená obhajkyňa JUDr. Lenka Krihová, ale na verejnom zasadnutí ho, podľa údajov zo zápisnice, zastupovala JUDr. Jana Váľková. Porušenie práva na obhajobu vidí prioritne v tom, že sa v odvolacom konaní nemohol vyjadriť k všetkým dôkazom relevantným pre výrok odvolacieho súdu o treste. To zásadne ovplyvnilo jeho postavenie.

On si nespomína, že by dal súhlas na vykonanie verejného zasadnutia na odvolacom súdu vo svojej neprítomnosti. Ako vodič kamiónu bol v zahraničí a v súvislosti s opatreniami proti COVIDu sa zdržal na hraniciach, čo mu znemožnilo účasť na odvolacom konaní. Nespomína si tiež, že by mu bola za obhajkyňu ustanovená JUDr. Jana Váľková. Spomína si však, že jeho predchádzajúca obhajkyňa JUDr. Krihová mu predtým, než sa vzdala jeho obhajoby, mu predstavila JUDr. Váľkovú, no on si ju nezvolil. Mal mu preto byť oficiálne ustanovený nový obhajca. On na JUDr. Váľkovú nemal žiaden kontakt. On sa však nevzdal povinnej obhajoby, a preto verejné zasadnutie s poukazom na § 239 ods. 9 Trestného poriadku nemohlo byť vykonané v neprítomnosti jeho obhajcu. Nebolo mu ani doručené žiadne opatrenie o ustanovení nového obhajcu. Nemôže obstať ani prípadné substitučné splnomocnenie obhajcu. Odvolacie konanie pritom nemohlo byť vykonané v neprítomnosti obhajcu.

Ďalej uviedol, že pri výmere trestu použil krajský súd asperačnú zásadu podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, v texte za bodkočiarkou, a to napriek tomu, že nálezom Ústavného súdu SR, sp. zn. PL: ÚS 106/2011, bola úprava v texte za bodkočiarkou vyhlásená za protiústavnú. Krajský súd teda nesprávne v jeho prípade použil ustanovenie § 35 ods. 2, ods. 3 starého Trestného zákona.

Súd prvého stupňa mu pritom uložil trest v správnej výške. Aj prokurátor sa vyjadril, že nebude podávať odvolanie.

Navrhol preto, aby najvyšší súd vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku porušený zákon vo vzťahu k nemu v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 7. ods. 9 a § 293 ods. 9 Trestného poriadku, čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. c) Dohovoru, čl. 2 ods. 2, čl. 47 a čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a prikázal mu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol, pri súčasnom nevzatí obvineného do väzby.

K dovolaniu využijúc svoje právo podľa § 376 Trestného poriadku sa vyjadril aj prokurátor.

Uviedol, že s tvrdenými dovolacími dôvodmi sa nestotožňuje. Opatrením krajského súdu z 29. apríla 2020 bolo zrušené opatrenie okresného súdu o ustanovení JUDr. Lenky Krihovej za obhajkyňu obvinenému z dôvodu, že táto bola vyčiarknutá zo zoznamu advokátov. Zároveň mu bola pre potreby odvolacieho konania ustanovená za obhajkyňu JUDr. Jana Váľková. Opatrenie o ustanovení obhajkyne mu bolo doručené 4. mája 2020, pričom 18. mája 2020 mu bolo doručené aj predvolanie na verejné zasadnutie. Na to obžalovaný reagoval tak, že 9. júna 2020 požiadal krajský súd o vykonanie verejného zasadnutie vo svojej neprítomnosti. Verejného zasadnutia dňa 11. júna 2020 sa však zúčastnila jeho ustanovená obhajkyňa JUDr. Váľková, voči ktorej neuviedol žiadne výhrady. Ustanovená obhajkyňa v odvolacom konaní riadne realizovala obhajobné práva. Nemohlo preto prísť k porušeniu práva obvineného na obhajobu.

Navrhol preto dovolanie obvineného odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku). Najvyšší súd po splnení vyššie vymedzenej formálnej prieskumnej povinnosti zistil, že dovolanie obvineného je treba odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd vo všeobecnosti poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú

chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011, zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Vzhľadom na skutočnosť, že obvinený smeroval dovolanie voči výroku o treste, nebol pri vymedzení jeho dôvodov limitovaný z dôvodu, že na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine, ktoré bolo súdom prijaté.

Najvyšší súd následne časť dovolacích námietok obvineného spočívajúcich v tom, že krajský súd pri ukladaní trestu aplikoval asperačnú zásadu v znení, ktoré bolo vyhlásené za protiústavné, subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „práva na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie

každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Podstatou dovolacích námietok obvineného k tomuto dovolaciemu dôvodu bolo, že verejné zasadnutie v odvolacom konaní bolo vykonané v jeho neprítomnosti, hoci na to nebol splnený dôvod a tiež že mu nebol riadne pre odvolacie konanie ustanovený obhajca.

Tieto námietky obvineného sa však nezakladajú na reálnych skutočnostiach.

Prítomnosť obvineného (resp. obžalovaného) na verejnom zasadnutí je riešená v ustanovení § 293 Trestného poriadku.

Podľa § 293 ods. 6 Trestného poriadku verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného nemožno konať, ak je obvinený vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, alebo ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje desať rokov.

Podľa § 293 ods. 7 Trestného poriadku ustanovenie odseku 6 sa nepoužije, ak sa obvinený odmietol zúčastniť verejného zasadnutia, alebo výslovne požiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti.

Trestný poriadok tak síce ustanovuje, aby sa za splnenia podmienok uvedených v § 293 ods. 6 Trestného poriadku vykonalo verejné zasadnutie len za prítomnosti obvineného (obžalovaného).

Zároveň však v § 293 ods. 7 stanovuje výnimku z takéhoto postupu, a to ak sa obvinený odmietol zúčastniť verejného zasadnutia, alebo výslovne požiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti.

V danom prípade je zo spisového materiálu zjavné, že obvinený dňa 9. júna 2020 písomne požiadal krajský súd, aby verejné zasadnutie 11. júna 2020, na ktorom sa rozhodovalo o odvolaní prokurátora, bolo vykonané v jeho neprítomnosti.

Krajský súd preto mohol vykonať verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti, a ak tak urobil, neprišlo k porušeniu zákona a týmto spôsobom neprišlo ani k zásahu do práva na obhajobu obvineného.

Vo vzťahu k ustanoveniu obhajcu najvyšší súd uvádza, že v konaní pred súdom prvého stupňa mal obvinený ustanovenú obhajkyňu JUDr. Krihovú. Následne, keďže táto pôvodne ustanovená obhajkyňa ukončila výkon advokátskej praxe, bolo potrebné obvinenému ustanoviť nového obhajcu. Krajský súd preto opatrením, sp. zn. 4To/27/2020, z 29. apríla 2020 zrušil ustanovenie obhajkyne JUDr. Krihovej a ustanovil obvinenému novú obhajkyňu, a to JUDr. Janu Valkovú. Toto opatrenie bolo obvinenému doručené 4. mája 2020. Prevzala ho riadne stanovená splnomocnená osoba na preberanie písomností za obvineného. Prezumpuje sa preto, že opatrenie bolo doručené priamo obvinenému.

Následne sa uskutočnilo verejné zasadnutie za účasti riadne ustanovenej obhajkyne obvineného, ktorej bolo v plnej miere umožnené realizovanie obhajobných práv.

Týmto postupom preto neprišlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že išlo o iný trestný čin, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdným skutkom dopustil. Právnym posúdením skutku sa rozumie jeho hmotnoprávne posúdenie. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok ustálený v napadnutom rozhodnutí súdu v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad, teda nesprávna subsumpcia odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napríklad nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu, zániku trestnosti činu, prípadne pochybenie súdu pri ukladaní trestu (úhrnného trestu, spoločného trestu, súhrnného trestu) spočívajúce v nesprávnej aplikácii kogentných ustanovení vzťahujúcich sa na ukladanie trestov.

Podstatou dovolacích námietok obvineného subsumovaných pod tento dovolací dôvod bolo, že odvolací súd aplikoval pri ukladaní trestu asperačnú zásadu upravenú v § 35 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení, ktoré bolo neskôr ústavným súdom vyhlásené za protiústavné. Konkrétne teda krajský súd mal ukladať vo vzťahu k nemu trest odňatia slobody tak, že zvýšil hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu najprísnejšie trestného o jednu tretinu a uložil trest v hornej polovici takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody.

Za daný trestný čin umožňoval Trestný zákon platný a účinný v čase spáchania skutku uložiť trest odňatia slobody vo výmere 10 až 15 rokov.

Obvinenému bol krajským súdom uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov, teda dokonca pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

Už len z tejto samotnej skutočnosti je reálne vylúčené, že by mohla pri ukladaní trestu odňatia slobody byť aplikovaná asperačná zásada upravená v § 35 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona v znení pred rozhodnutím ústavného súdu o neústavnosti jej časti. Zároveň ani z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že by krajský súd o aplikácii tejto zásady v „protiústavnom“ znení vôbec uvažoval.

V danom prípade nebolo preto zistené žiadne nesprávne použitie kogentného hmotnoprávneho ustanovenia pri ukladaní trestu.

V dôsledku toho nebolo zistené naplnenie tohto dovolacieho dôvodu.

Pretože najvyšší súd s poukazom na vyššie konštatované nezistil naplnenie dôvodov dovolania namietaných obvineným rozhodol v konečnom dôsledku tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.